

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 283

சென்னை ஸத்திரத்த ப்ரகாசன ஸபா முஹாக மாதத்தோறும் வெளியாகும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அண்ணங்காரசாசிரியர்

ஸம்புடம் 24

பரீதாவி ஸ்ரீ சித்திரைமீ
1-5-72 ல் வெளியிடப்பட்டது.

ஸஞ்சிகை 7

எண்பத்திரண்டு மாலைகள்.

சென்ற இதழில் விஞ்ஞாபித்திருந்ததை நினைவூட்டிச் சில வார்த்தைகள் விண்ணப்பம் செய்கிறேன், எண்பத்திரண்டாவது பிராயம் புகுந்திருக்குமடியேன் பலவகைப்பட்ட விஷயங்களில் எண்பத்திரண்டு எண்பத்திரண்டான வாக்ய ராசி களையே யெழுதி வெளியிட்டு வர வேணுமென்று ஸங்கல்பித்திருக்கிறேன். முன்னி தழில் இரண்டு எண்பத்திரண்டுகள் வெளியிடப்பட்டன. இப்போது உத்தேசிப் பதாவது, ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், ஆழ்வான், பட்டர் ஆகிய இவ்வாசிரியர் ள் நால்வரின் ஸ்ரீ ஸலக்திகளுக்காக ஒரு எண்பத்திரண்டு எழுதவேணுமென்று. இதனை வினாவிடையாக வைத்து எழுதுகிறேன். நாற்பத்தொரு வினாக்களும், நாற் பத்தொரு விடைகளும்மாகும். ப்ரக்ருதம் சித்திரைமாதம் எம்பெருமானாருடைய திரு பவதாரமாதமாதலால் முந்துறமுன்னம் எம்பெருமானாருடையதிவ்ய ஸலக்திகளில் வினாவிடைகளை அமைத்து ஸ்ரீ பாஷ்ய கீதாபாஷ்ய கத்யத்ரயங்களிலும், மற்றும் எம்பெருமானாரைப்பற்றின துதிகளிலும் பொதித்துள்ள பல அநுமையான அர்த்த விசேஷங்களை ஆவிஷ்கரிக்கத் தொடங்குகின்றேன். வினாக்களெல்லாம் சிஷ்யனுடை வையாயும், விடைகளெல்லாம் ஆசார்யருடையவையாயும் அமையும்.

உபய வேதாந்த ரஹஸ்யமறிந்தவர்களுக்கும் அறியவிரும்புமவர்களுக்கும் இது ல்விருந்தாகும் ; நவநிதியாகும் ; ரஸாயனமாகும். நித்யா நுபாவ்யமாகும்.

எம்பெருமானுரென்பத்திண்டு

(சிஷ்யா சார்ய ஸம்வாதமான வினா விடை.)

1. சிஷ்யன்—திருவாய் மொழித்தனியன்களில் ஒன்றான *வாந்திகழுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல், ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும் — ஈன்ற,முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த, இதத்தாயிராமாறுசன்* என்கிற வெண்பாவில் திருவாய்மொழியைப் பெற்ற தாய் நம்மாழ்வாரென்றும், வளர்த்ததாய் எம் பெருமானாரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே; உடையவர் திருவாய்மொழியை வளர்த்த:விதம் யாது? அவரோ திருவாய் மொழியைப் பற்றித் தென் மொழியிலோ வடமொழியிலோ எதுவும் ஸாதித்திருப்பதாகத் தெரியவில்லையே, அப்படியிருக்க இராமானுசன் வளர்த்த ஹிதத்தாயாக எதுகொண்டு கூறப்பட்டார்? தவிரவும், எம்பெருமானார்க்கு திவ்யப்பிரபந்தங்களில் அபிநிவேச மிருந்ததுண்டா? என்பது பற்றியேசிலர் விசிகித்தை செய்கிறார்கள். அதைப்பற்றியும் தெளிவுபெறுத்தவேணும்.

2. ஆசார்ய— பலபடியாகத் தெளிவிக்கிறேனுன்னை. ஆர அமரச் சொல்லுகிறேன் கேளாய்; எம் பெருமானார் தாமே மணவாள மாமுனிகளாகப் புநரவதாரம் செய்தருளினாரென்பதில் உனக்கு விப்ரதிபத்தி இல்லையே. மாமுனிகள் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் *அறு சமயச் செடியதனை யென்று தொடங்கும் பாசுரத்தில் "மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான்வாழியே" என்ற வனந்தரம் "மாநுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தோன் வாழியே" என்றருளிச் செய்திருப்பதையறிவாயே "திருவாய்மொழியை வளர்த்த தாய் நானே" என்று எம்பெருமானார் தாமே தம் திருவாக்கால் தெரிவிக்கின்றமை தெரியவில்லையா உனக்கு?

3. சிஷ்யன்—இது ஸ்வகோஷ்டிகளில் மதிப்புப்பெறக்கூடிய வார்த்தையென்ன தட்டில்லை. ஸ்வகோஷ்டியாருங்கூடத் தெளிவு பெறாமல் கலங்கியிருப்பதுண்டே அன்னவர்களும் கலக்கம் தொலைந்து தெளிவு பெறுமாறு நன்கு ஸாதித்தருள வாயில்லையோ? ஆழ்ந்து அருளிச்செய்யவேணும்.

4. ஆசார்ய—அடைவே எல்லாம் சொல்லுகிறேன். * வான் திகழு சோலை யென்கிற தனியனுக்கு முன்னே அநுஸந்திக்கப்படுகிற தனியன் "ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமானுச முனிதன், வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்— ஆய்ந்த பெருஞ்சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதம் தரிக்கும், பேராதவுள்ள பெற" என்பதன்றோ? இந்தத் தனியன் திருமலையனந்தாழ்வானருளிச் செய்தாகப் பெரியோர் கூறி வருகிறார்கள். திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் எவ்வளவு சிந்தனை செய்தாலும் தமக்குக் கண்ட பாடமாகவில்லை யென்று வருந்திய அனாதாழ்வான் அப் பாசுரங்கள் தமக்குத் திடமாகக் கண்டபாடமாகும்படி அநுக்ரஹ செய்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானாரை நோக்கிப் பிரார்த்தித்திருக்கிற பாசுரங்கள் எம்பெருமானார்க்கு அநாயாஸமாக வாசோவிதேயமாயிருந்தாலல்ல இங்ஙனே பிரார்த்திக்கத் தோன்றுமா? இப்பிரார்த்தனையை ஆழ்வாரை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். ஸகல பல ப்ரதான எம்பெருமானை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம்; இராமானுச நூற்றந்தாதியின் கடைப் பாசுரத்திற்போல் பெரு

பிராட்டியாரை நோக்கியாவது செய்திருக்கலாம். இவை யெல்லாவற்றையும் விட்டு எம்பெருமானாரை நோக்கிச் செய்திருப்பதனால் ஸ்வாமிக்குத் திருவாய் மொழியிலுண்டாகிவிருந்த அவகாஹனம் ஒப்புயர்வற்றதென்று விளங்கவில்லையா?

5. சிஷ்யன்—இஃது அடியேன் அறியாமையில்லை: பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் “எங்கள் கதியே இராமானுச முனியே, சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா!—பொங்குபுகழ் மங்கையர் கோனிந்த மறையாயிரமனைத்தும், தங்குமனம் நீயெனக்குத் தா.” என்கிற தனியன் எம்பாரருளிச் செய்தது அநுஸந்திக்கப் பட்டு வருகிறது. திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயல்களைப் பல கால் உருச் சொல்லியும் தரிக்கமாட்டாமே தளர்ந்த எப்பார் அனந்தாழ்வானைப் போலவே எம்பெருமானாரை நோக்கிப் பிரார்த்தித்துள்ளார். இராமானுச நூற்றந்தாதிடில் ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து பாசுரங்களில் எம்பெருமானார்க்கு ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலுமுள்ள ப்ராவண்யாதிசயம் அற்புதமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. எம்பெருமானார் உகந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடங்கள் சிலவற்றை யெடுத்துக் கூறுகின்ற அமுதனார் “உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோகந் தொறும், திருவாய்மொழியின் மணந்தரு மின்னிசை மன்னுமிடந் தொறும்..... புக்கு நிற்குமிராமானுசன்” என்கிறார். இத்தகைய பாசுரங்கள் வேறு எந்த ஆசாரியர்க்கும் அமையவில்லையென்பது தெரிந்ததே. இப் பாசுரங்களெல்லாம் ஸம காலத்திலுள்ளவர்கள் பேசியவை யென்பதும் தெரிந்ததே. ஆனால் ஸ்வாமி திருவாக்கில் ஆழ்வார்களைப் பற்றி ஒரு ஸ்ரீ ஸூக்தியும் வெளிவந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. இதைப் பற்றியே ஸ்வாமிபக்கவில் விசேஷ ஜிஜ்ஞாஸை.

6. ஆசாரியர்—ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களில் தமக்குள்ள ஈடுபாட்டைக் காட்டியிருக்கும் விதம் பரம விலக்ஷணமானது. ஸ்வாமி யாதவப்ரகாசரிடம் வாசிக்கும்போதே அவர் தாம் அருளிச் செயல்களில் வல்லவராயிருந்தா ரென்பது உனக்குத் தெரியாது. உனக்கு மட்டுமன்று. ஒருவர்க்கும் தெரியாது என்று திண்ணமாகச் சொல்லுவேன்.

7. சிஷ்யன்—இஃது உண்மையே; இதனை தேவரீர் பரம கருணையுடன் விளக்கி யருள வேணும். யாதவப்ரகாசரிடம் ஸ்வாமி பூர்வபக்ஷக்ரந்தங்கள் வாசித்தருளினா ரென்று கேள்வி. அப்போது ஸ்வாமிக்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசாரியர்களோடு இணக்க மிருந்ததாகத் தெரியவில்லையே. அப்போதே ஸ்வாமிக்கு திவ்ய ப்ரபந்தவழுதக் கடலில் அவகாஹனமிருந்ததாக எது கொண்டு அறுதியிடலாகிறது?

8. ஆசாரியர். யாதவப்ரகாசர் “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணீ” என்கிற ச்சாந்தோக்ய ச்ருதி வாக்யத்திலுள்ள கப்யாஸமென்கிற பதத் திற்கு ‘மார்க்கட ப்ருஷ்டம் போன்றது திருக்கண்’ என்று பொருள் கூற, அது கேட்ட ஸ்வாமி மிக வருந்தித் தாம் உண்மையான அர்த்தமுரைத்தருவினா ரென்பதைக் கேட்டிருக்கிறாயல்லவா? கேட்டிருந்தால் அதைச் சொல்லு பார்ப்போம்.

9. சிஷ்யன்—கப்யாஸம் என்கிற விலக்ஷணமான சொல்லுக்கு மூன்று வகை யான வ்யுத்பத்திகளைக் கொண்டு மூன்று அர்த்தங்கள் அவதரித்தன. அவ்வர்த்த

விசேஷங்களைக் காட்டுகின்ற ஸ்வாமி ஸ்ரீஸுலக்தியாவது—“கம்பீரரம்பஸ்ஸமுத்பூத-ஸும்ருஷ்டநாள-ரவிகரவிகளித புண்டரீக தலாமல ஆயதேக்ஷண:” என்பது. ஆழ்ந்த தண்ணீரில் வாழ்வதும், நாவமென்கிற தண்டோடு கூடியிருப்பதும், இரவியின் கதிர்களால் மலரப்பெற்றதுமான புண்டரீகத்தின் இதழ்போல் நீண்ட திருக்கண்களையுடையவ னென்கை. உப்யாஸம் என்கிற இச்சிறு சொல்லால் இவ்வளவு அர்த்தங்கள் எங்ஙனே தோற்றுவிக்கப்படுகின்றனவென்று அடியேனுக்கு நெடு நாளாகவே ஒரு ஸந்தேஹமுள்ளது.

10. சூசாரியர்—அந்த ஸந்தேஹத்தைத் தீர்க்க கப்யாஸம் என்பதற்குச் செய்யக்கூடிய வ்யுத்பத்திகளை விவரிக்கவேண்டியதாகும். அது கடினமான ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரப்ரகரியையாக இருப்பதால் அதை நான் மல்க்க்ருதபாஷையி லெழுதிய சில நூல்களில் விவரித்துள்ளேன். அங்குக்கண்டுகொள்வது. எம்பெருமானார் ஆதரித்தருளின அர்த்தங்கள் மூன்றும் உப்யாஸம் என்கிற சப்த ஸந்திவேசத்தில் கிடைத்தவையேயென்பதை பகவத்ராமாநுஜ பக்தர்கள் திடமாகக் கொண்டிருப்பார்களா? கம்பீரரம்பஸ் ஸமுத்பூதமாயும், ஸும்ருஷ்டநாளமாயும், ரவிகரவிகளிதமாயுமிருக்கிற புண்டரீகத்தை எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமையாகச்சொல்லுவது பொருத்த மென்று எம்பெருமானுடையதிருவுள்ளத்தில் தோன்றினது திவ்யப்பிரபந்தங்களில் அவர் ஆழ அவகாஹித்திருந்ததனாலேயே. ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்ணழகைப்பற்றிப் பேசுமிடங்களில் மேலேகாட்டிய மூன்று விசேஷங்களையும் வெகு அற்புதமாகப் பேசியுள்ளார்கள். அதை அடைவே விவரிக்கிறேன்களாய்.

11 [கம்பீரரம்பஸ்ஸமுத்பூதபுண்டரீக]—ஜலஜமென்றும் அம்புஜமென்றும் அம்போஜமொன்றும் நீரஜமென்றும் பேர்பெற்ற புண்டரீகமானது நீரில்நின்றுமுண்டா காமல் மற்றொன்றினின்று உண்டாக ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே அம்பஸ்ஸமுத்பூத” என்றதன் கருத்து, நீரை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கையைச் சொல்லுவதேயாம். “தாமரையை அலர்த்தக்கடவ சூதித்யஸ்தானே நீரைப் பிரிந்தால் அத்தையுலர்த்துமாபோலே” என்கிற ஸ்ரீ வசன பூஷண ஸ்ரீஸுலக்தியும். “கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர்ந தோஷயதி” என்கிற ப்ரமாணமும் இங்கே அநுஸந்தேயம். நீரைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கிற தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றதாயிற்று. “நீரார் கமலம் போல் செங்கண்மாலென்றெருவன்” என்கிற சிறிய திருமடற் பாசுரத்திலும், “அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்” (58) என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்திலும் ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளம் பற்றிய அர்த்தமென்றே இஃது எம்பெருமானாரால் ஆதரிக்கப்பட்டது “நீரார் கமலம்பால்” என்றவிடத்தில் (நீரார்) என்ற விசேஷணம் எதுகையின்பத்திற்காக மாத்திரம் இடப்பட்டதன்று “அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்” என்றவிடத்து நம்பிள்ளையிட்டில் *கப்யாஸக்ருதிஸ்பஷ்டமாகவே உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்து ஸ்ரீஸுலக்தி வருமாறு—“ [அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்] அழற்றிலே நின்றலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருந்துள்ள திருக்கண்களை யுடையவன். *யதா கமயாஸம் புண்டரீகமேவமகிணி* என்னக்கடவதிறே.” இங்கு வாதிகேஸரியின் ஸ்வாப தேஃசுரை வருமாறு—“அழறு என்று அளறு; நீரிலும் சேற்றிலும் நின்று அலர்ந்து செவ்விமாருத தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவனென்றபடி.”

12. ஆக. "நீரார் கமலம்போல் செங்கண் மாலென்றொருவன்" என்ற சிறிய திருமடற் பாசுரத்தையும், 'அழறலர் தாமரைக் கண்ணன்' என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தையும் "தண்பெருநீர்த் தடந் தாமரை மலர்ந்தாலொக்குங் கண் பெருங் கண்ணன்" என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியே 'கம்பீரம் பஸ் ஸமுத்பூத' என்ற விசேஷணத்தை ஸ்வாமி யிட்டருளினு ரென்றது பொருத்த மாக முடிந்தது. இதற்கடுத்த விசேஷணத்தையும் பற்றிக் கேள்.

13. [ஸும்ருஷ்ட நாள புண்டரீக] நீரை விட்டுப் பிரிந்த தாமரைக்கு சோபை யில்லாதது போலவே நாளத்தை விட்டு நீங்கின தாமரைகளும் சோபையில்லாமை யாலே தாமரைக்கு நாளத்திலிருப்பும் அவச்ய வக்தவ்யமாயிற்று. இதுவும் ஆழ்வா ரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவிருத்தத்தில் "வண்காற்றறைய என்கிற பாட்டிலே "எம்பிரான தடங்கண்கள்—மென்கால் கமலத் தடம் போல் பொலிந்தன" என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கமலத்திற்கு இடப்பட்டிருக்கிற 'மென்கால்' என்னும் விசேஷணத்திற்கு 'மெல்லிய நாளத்திலே யிருக்கின்ற' என்பது பொருள். (நாளமாவது தண்டு). கமலத்திற்கு அது கால் போன்றிருத்தலால் (கால்) என்னுஞ் சொல்லால் குறிக்கப்பட்டது. நாளமென்கிற பொருளையே பூருவர்களும் உரை செய்துள்ளார்கள். ஆக இந்த திவ்ய ஸூக்திக்குச் சேர (ஸும்ருஷ்ட நாள) என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இதற்கடுத்த விசேஷணத்தைப் பற்றியுங் கேள்.

14. [ரவிக்ரவினித புண்டரீக.] தாமரை நீரிலிருந்தாலும் நாளத்திலிருந்தா லும் ஸூர்ய கிரணங்களால் அலர்த்தப்பட்ட நிலையில்தான் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு ஒப்பாகுமாதலால் இந்த விசேஷமும் ஆவச்யமாயிற்று. இது வும் ஆழ்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவாய்மொழியில் (5-4-9) "செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண் செல்வன்" என்றுள்ள பாசுரம் இங்கே கொள்ளக்கடவது. இவ்விடத்து ஈட்டிலும் சுப்பாஸ ச்ருதியை உதாஹரித் தருளியுள்ளார். இதில் (செஞ்சுடர்த் தாமரை) என்பதற்கு செவ்விய சுடரையுடைய தாமரை என்று பொருளாகிறது. அச்செவ்விய சுடர் அதற்கு எங்ஙனம் வந்ததென்னில், அதற்கு முன்னடியில் "அஞ்சுடர வெய்யோன்" என்று ஸூர்யனை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கை யாலே ததநீதமென்று காட்டப்படுகிறது. ஆக ஸூர்ய ப்ரகாசமடியாக வந்த செவ்வியசுடரை யுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்ற தாயிற்று. இந்த ஸூக்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றியே, 'ரவிக்ரவினித புண்டரீக' என்றருளிச் செய்தது. "செந்தண் கமலக்கண்.....சிவந்த வாயோர் கருநாயிறு அந்தமில்லாக் கதிர் பரப்பி அலர்ந்த தொக்குமம்மானே" என்கிற திருவாய் மொழிப் பாசுரமும் இங்கு யோஜிக்க வரியது. ["செங்கமலம் அந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லால் அலராவால்" என்கிற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரமும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. ஆனால் அப்பாசுரத்தில் திருக்கண் ப்ரஸ்தாவ மில்லாமை யுணர்க.

புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண—தத்துவப் கேள்

15. "சுப்பாஸம் புண்டரீகமேவ மகிணி" என்கிற உபநிஷத்வாக்யத் திற்கு விவரணமாக ஸ்வாமியருளிச்செய்த "கம்பீரரம்பஸ் ஸமுத் பூதேத்யாதி திவ்யஸூக்தியில் "புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண:" என்றிருப்பது ப்ரஸித்தம். சுப்பாஸ ச்ருதியில் "புண்டரீகமேவமகிணி" என்றிருக்கிறதேயொழிய வெளிப்ப.

உள்ள முலத்திற்குச்சேர "புண்டரீகேசுண:" என்றிவ்வளவே அருளிச் செய்திருக்க வேண்டும்; அதிகப்படியாக மூன்று பதங்களைச் சேர்த்திருக்கிறார். (1) தள (2) அமல. (3) ஆயத என்னுமிந்த மூன்று சொற்கள் எந்த ஆதாரத்தைக் கொண்டு ஸ்வாமியாலருளிச் செய்யப்பட்டனவென்று விசாரஞ் செய்யுமளவில் ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூத்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டுதானென்று நிர்ணயிக்கப் பராப்தம். மேலே விவரணங் காண்க.

16. ஆழ்வார்கள் 'தாமரைக்கண்ணன்' என்று சிலவிடங்களிலும் "தாமரைத் தடங்கண்ணன்" "கமலத்தடங்கண்ணன்" "கமலத்தடம் பெருங்கண்ணன்" என்று பலவிடங்களிலுமருளிச் செய்து பொருகிறார்கள். வடமொழியிலுள்ள லகரமும் ளகரமும் தென்மொழியில் டகரமாக மாறுபடுவதுமுண்டு: "வடமொழியார்பேத:" என்கிற நியாயம் ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுமிசைந்ததே. தமிழர்கள் எழுத்துப்பேராறியென்பார்கள். ஏவஞ்ச, "பத்ரம் பலாசம் ச்சதநம் தளம் பர்ணம் ச்சத: புமாந்" என்ற அமர கோசத்தில் படிக்கப்பட்ட தளமென்கிற வடசொல்லே தமிழில் தடமென்றாயிற்று என்று திருவுள்ளம் பற்றிப எம்பெருமானார் 'கமலத் தடங்கண்ணன்' 'தாமரைத் தடங்கண்ணன்' என்னுமிடங்களிலே தளமென்னும் பொருளிலே தடமென வந்ததென்று கொண்டு "புண்டரீகதள" என்றருளிச்செய்தார். தடமென்னுஞ் சொல்லுக்கு விசால மென்கிற பொருளும் தடாகமென்கிற பொருளும் தளமென்கிற பொருளும் ஆங்காங்கு வியாக்கியான கர்த்தாக்களால் ஆதரிக்கப்படுகின்றன. 'நீலத்தடவரைமேல் புண்டரீக நெடுந்தடங்கள் போல ..... எம்பிரான் கண்ணின் கோலங்களே" என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் தடமென்பதற்கு தடாகமென்பது பொருளாக வுரைக்கப்பட்டது

17. "கமலக்கண்ணன் அமலங்களாகவிழிக்கும்" என்கிற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டே "புண்டரீகதளாமல...சுசுண:" என்றார் ஸ்வாமி. கீழே காட்டிய பாசுரங்களையும், "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட வப்பெரியவாய கண்கள்" என்கிற அத்விதியமான திருப்பாணம் வார் பாசுரத்தையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டே "புண்டரீக=ஆயதேசுண:" என்றார் எம்பெருமானார்

18. விஷயம். இவை அற்புதமான நிருபணங்கள்; பரம திருப்தியடைந்தேன். இங்ஙனே இன்னமும் ஸாதிக்கவேணும்.

விநதவிவித பூதவ்யாத ரகைசுகதீசேஷ

19. ஆசாரியர். திருவாய்மொழியில் "பிடித்தார் பிடித்தார் வீற்றிருந்து பெரியவானுள் நிலாவுவரே" என்ற பாசுரத்தை(6—10, 11) அடியொற்றும் விஷயங்கள் பேரின்பமெள்ளம் பெருகக்கேளாய் ஸ்ரீபாஷ்ய மங்களச்லோகமான* அகில புவநஜந்மேத்யாத் ச்லோகத்தில் இரண்டாவது பாதம் "விநதவிவித பூதவ்யாத ரகைசுகதீசேஷ" என்பது. முதல்பாதத்திலேயே ரக்ஷணர்த்தகமான ஸ்தேம சப்தத்தினால் எம்பெருமான் ஸர்வ ரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டிருக்க, மீண்டும் அந்த ரக்ஷகவத்தையே தெரிவிக்குமதான இரண்டாவது பாதமிட்டிருப்பது விசேஷ ரக்ஷகமான மோக்ஷப்ரதாநத்தைப்பற்ற என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதாயதத்வஜ்ஞர்களுக்

விவரண நிரபேகம். விநத—வணங்கின, விவித—பலவகைப்பட்ட, பூதவ்ராத—
பிராணியுமுஹங்களை, ரக்ஷா—ரக்ஷிப்பதையே, ஏகநீட்சை— முக்கியமான விரதமாகக்
கொண்டவ னெம்பெருமான் என்பது சப்தார்த்தம். இங்கு பூதவ்ராத என்ற
விடத்திற் ச்ருதப்ரகாசிகையில் பட்டரும், தத்வடிகையில் நிகமாந்தமஹாகுருவும்
நிருபித்தருளியுள்ள விசேஷார்த்தம் விசேஷித்து நோக்கத்தக்கது. பூதவ்ராத
மென்பதற்கு ப்ராணியுமுஹமென்று பொருளானாலும் இதில் சிறிது உட்புகுந்து
ஆராய்ந்தருளுகிறார் ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர். ப்ராஹ்மண ஸமாஜ், ராஜபரிஷத்
என்னுமிரண்டு வ்யவஹாரங்களை யெடுத்துக் காட்டி, இவற்றிலுள்ள வாசியையுங்
காட்டி விசேஷார்த்த நிஷ்கர்ஷம் செய்தருளுகிறார். ப்ராஹ்மண ஸமாஜமென்று
சொன்னால் அந்த ஸமாஜத்தில் பிராமணர்கள் மட்டுமே கூடியிருப்பதாகவும் இஃ
ஜாதிபர்களின் சேர்க்கை உட்கொள்ளப்படாது உலகத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் காண்
கிறது. ராஜபரிஷத் தென்று சொன்னால் இப்படி காணப்படுவதில்லை. கேவலம்
ராஜாக்கள் மட்டுமே கூடுகிற கூட்டத்தையா ராஜபரிஷத்தென்கிறோம். இல்லை;
மந்த்ரிகளும் ப்ரஜைகளுமாகிய இதரர்களும் அரசனோடு கூடியிருக்குமிருப்பையே
'ராஜ பரிஷத்' தென்கிறோம். 'ப்ராஹ்மண ஸமாஜ்' என்ற விடத்திலும்
ராஜபரிஷத் என்ற விடத்திலும் அவிசேஷண ஷஷ்டதத்புருஷ ஸமாஸமே
கொள்ளுகிறோம். ஸமாஸத்தில் வாசியில்லையாயினும் பொருளில் நெடுவாசியுள்ளது.

20. ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் இவற்றையெடுத்துக்காட்டி விரிவாக அருளிச்
செய்துள்ளார். விநதப்ராணிகளுக்கு மட்டும் மோக்ஷமளிக்கையன்றிக்கே அந்த
ப்ராணிகளோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்குங் கூட அந்த விநதப்ராணிகளின்
விநதியே காரணமாக மோக்ஷமளிக்கிறுனெம்பெருமானென்றருளியுள்ளார். இங்கு
'தத ஏவ காரணாத்' என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி ஜீவநாடியாகவுள்ளது.

21. இவ்வர்த்தத்தை வேதாந்த வாசிரியர் தத்வடிகையில் வெகு அழகாக
உபபாதித்துப் பொருந்தவைக்கிறார். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் நன்கு காணத்
தக்கன. மூலத்தில் ரக்ஷாபதத்தாலே விவக்ஷிதமான ரக்ஷணம் அஸாதாரணஸ்ய
பரமப்ரயோஜநஸ்ய மோக்ஷஸ்யைவ ப்ரதாநம்' என்று நிர்ணீதமாயிருக்கையாலே
இந்த மோக்ஷப்ரதாநம் விநதபூதங்களுக்கு மட்டுமென்று, தத்ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி
களுக்கும் அப்ரதிஹதம் என்கிற அர்த்தமே தத்வடிகாஸூக்திகளாலும் விசதித்
ருதமாயிற்று.

22. சரணாகதிகத்யத்தில் *பகவந்நாராயணபிமதேத்யாதி சூர்ணையினால்
புருஷகாரப்ரபத்தி செய்தருளின எம்பெருமானார்க்கு ப்ரதிவசநமிட்டருளின
ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் "அஸ்து தே" என்றவளவோடு நில்லாமல் "தயைவ ஸர்வம்
ஸம்பத்ஸ்யதே" என்று மருளிச் செய்த விடத்தில் அவ்விடத்து ச்ருதப்ரகாசிகை
யில் "ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி நிஸ்தரணமபி, ஸர்வசப்தாபிப்ரேதம்" என்று அருளிச்
செய்யப்பட்டிருப்பதும் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

அங்கவிடத்தில் எம்பெருமானார் பெற்ற வரம்

23. ஸ்வாமி சரணாகதிகத்ய மருளிச்செய்த பிறகு ஸ்ரீரங்கநாதன் எம்
பெருமானார்க்கு ஒரு வரம் தந்தருளினதாக ப்ரஸித்தியுள்ளது. இதனை வேதாந்த
வாசிரியர் நியாஸநிலகத்தில் ஒரு ச்லோகத்தினால் வ்யக்தமாகப் பணித்துள்ளார்.
அந்த ச்லோகமாகுது,

“உக்த்யா ததஞ்ஜய விபீஷண ஸ்ஷய்யா தே
ப்ரத்யாய்ய ஸ்ஷமணமுதே பவதா விதீர்ணம்,
ச்ருத்வா வரம் ததநுபந்த மதாவலிப்தே
நித்யம் ப்ரஸீத பகவத் மயி ரங்கநாத.”

என்பதாம். சரணாகதி கத்யத்தின் முடிவில் திருத்தேர்த்தட்டிலே வர்ஜுணனை யுத்தேசித்துச் சொன்ன ஸர்வதர்மா நித்யாதியையும், கடற்கரையிலே விபீஷணும் வானை அபதேசித்துச் சொன்ன *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாயேத்யாதியையும் எடுத்துரைத்து “இதி மயைவ ஹி உக்தம்” என்று மருளிச்செய்து இவ்வகையாலே எம்பெருமானார்க்கு ஒரு ப்ரத்யயத்தைப் பண்ணுவித்தபடியை “உக்த்யா ததஞ்ஜயவிபீஷணஸ்ஷய்யா தே ப்ரத்யாய்ய ஸ்ஷமணமுதே” என்னுமளவால் அருளிச் செய்தாராயிற்று. அதற்கு மேல் “பவதா விதீர்ணம் வரம் ச்ருத்வா” என்று ஸாதித்திருப்பது நிதியான வார்த்தை. ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு ஒரு வரமளித்ததாகவும், அதை தேசிகன் தாம் பரம்பரையில் கேட்டறிந்ததாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அந்த வரத்தின் ப்ரகாரம் எப்படிப்பட்ட தென்னில்:

24. (ந்யாஸதிலக) வ்யாக் க்யாதாக்கள் வெளியிட்டுள்ளார்கள். எங்ஙனே யென்னில்; திருக்குடந்தை தேசிகஸம்ப்ரதாய விவர்த்திநீஸபாத்யக்ஷர்களான மஹ நீய மஹாவித்வான்கள் பலர் பரிஷ்கரித்து வெளியிட்ட வியாக்கியானத்தில் “எம் பெருமானாரே! உம்முடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளுக்கும்” மோக்ஷம் தந்தோம் என்பதுதான் வரம்” என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. வரம் இப்படிப்பட்டதேயொழிய வேறு விதமன்று என்பது மூலத்திலேயே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்பட்டு மிருக்கிறது.

25. (அதாவது) “ச்ருத்வா வரம்” என்றவுடனே “ததநுபந்த மதாவலிப்தே மயி” என்று ஸாதித்திருப்பதானது வரத்தின் ப்ரகாரத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகின்றதன்றோ. தேசிகன் தாம் எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தம் பெற்று அதனால் செருக்குற்றிருப்பதாகவன்றோ இங்குச் சொல்லுகிறது. தேசிகனுக்கு எம்பெருமானாரோடு ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமில்லையென்பதும் பரம்பராஸம்பந்தமேயுள்ள தென்பதும் நிர்விவாதம். பரம்பராஸம்பந்தமுடைய தமக்குச் செருக்கு உண்டாயிருப்பதாகச் சொல்லும்போது ஸ்ரீராமாநுஜரோடு பரம்பராஸம்பந்த முடையார்க்கும் மோக்ஷம் தந்தோமென்று ஸ்ரீரங்கநாதன் வரமளித்திருப்பது நிஸ்ஸந்தேஹகமாக விளங்குமதன்றோ. இல்லையேல் “ததநுபந்தமதாவலிப்தே” என்று தமக்கிட்டுக்கொண்ட விசேஷணம் கேவலம் பாத பூரணர்த்தமாக மத்தனையன்றோ.

26. பரம்பராஸம்பந்திகளுக்கும் பேறு கைபுகுமோ’ என்கிற ஸந்தேஹப் “விநதவிவிதபூதவ்ராதரக்ஷகநிகேஷ” என்ற விடத்து ச்ருதப்ரகாசிகையாலுப் தத்வமகையினாலும் நிரஸ்தமான வளவேயன்றிக்கே இந்த *உக்த்யாததஞ்ஜயச் ஸோகத்திற்கு அடுத்த முந்தினச் ஸோகத்தினாலும் நிரஸ்தமாயிற்று. கேண்மின்

27.

“அந்தோநந்த க்ரஹண வசகோ யாதி ரங்கேச யத்வத்
பங்குர் நௌகா குஹர நிஹிதோ ந்யதே நாவிகேந.
புங்க்தே போகாத் அவிதித த்ருபஸ் ஸேவகஸ்யார்ப்பகர்தி :
தவத்ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேசிகோ மே தயாநு :”

என்கிற ச்லோகத்தில் மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. கண் தெரியாதவன் கண் தெரிந்தவனது கையைப் பற்றிக்கொண்டு நடந்து செல்லுகிறானென்றும், காலில்லாத முடவன் தோணிக்காரனால் தோணியில் உட்காரவைக்கப்பட்டு அக்கரை சேர்க்கப்படுகிறானென்றும் காட்டின இவ்விரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களும் ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமுள்ள விடத்தில் பேறு தப்பாதென்கைக்குச்சார்பானவை. இனி "புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி:" என்று காட்டின மூன்றாவது த்ருஷ்டாந்தம் அத்யந்தவ்யவஹிதஸம்பந்த முள்ளார்க்கும் பேறுதப்பாதென்கைக்குச் சார்பானது. என்றைக்கோ இருந்த ஒரு அரசனிடம் என்றைக்கோ இருந்த வெரு அமாத்யன் ஸேவைபண்ணி நிதிபெற்று அந்நிதியைத் தன் பரம்பரையில் வருமவர்கள் உபஜீவிக்கும்படி வைத்திட்டால் அந்த நிதியைக் காலதத்வமுள்ள தனையும் அவனது பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் தாங்கள் ஒரு ராஜஸேவையும் செய்யவேண்டாமே, ஸேவைபண்ணினவருடைய ஸம்பந்தஸம்பந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நெடுங்காலம் இடையறாதே புஜித்து வருகிறார்களென்பதை நிர்விவாதமாகக் கண்டு வருகிறோம். இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தை தேசிகன் காட்டியிருப்பதானது வ்யவஹிதஸம்பந்த முடையார்க்கும் பேறுதப்பாதென்பதை முதலிக்கவேயன்றோ? இதில் "அவிதிதந்ருப:, அர்ப்பகாதி:" என்னுமிரண்டு-பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யாதிசயங்களையும் அர்த்த புஷ்பியையும் அத்ருஷ்டார்த்த ஸர்வஸ்வத்திலே பரக்கவுபபாதித்திருப்பதால் அங்கே கண்டுகொள்வது.

24. ஆக, எம்பெருமானுருடைய குடல்துடக்கு உடையோமான நாம் அவருடைய அநர்க்கமான ஸம்பந்தத்தை அநுதினமும் நினைந்துரைந்துள்கரைந்துருகி "நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி" என்றிருக்க ப்ராப்தம். ...

25. மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜ விம்சதியில் அருளிச் செய்துள்ள (18). 'காலத்ரயேபி கரணத்ரயநிர்மிதேத்யாதியான சுலோகமானது கீழே விவரித்த அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம் உட்கொண்டு அவதரித்ததாகும். இந்த சுலோகத்தின் விரிவான நம்முடைய வியாக்கியானம் காணத்தக்கது. ...

26. சிஷ்யன். இப்போது தேவரீர் செய்தருளின உபபாதனங்கள் ஸ்ரீ பாஷ்ய காராந் திவ்ய ஸூக்தியமுதக்கடலில் ஆழமூழ்கிச் செய்தவை யென்பதில் ஐயமில்லை. இவை யெல்லாம் நிதியாகக் கொள்ளத்தக்கவையே யன்றி ஸாமான்யமானவை யல்ல. இன்னமும் தேவரீருடைய ஆராய்ச்சிகளை உபகரித்தருள வேணும்

27. ஆசார்யன். கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து ஒருநிதி காட்டுகிறேன் காண். "யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ் தத்ததேவ இதனோ ஜந:, ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததநுவர்த்ததே." (3-21.) என்னும் ச்லோகம் சிஷ்டா சாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பது. ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞர்களுக்கு அநாயாஸமாகப் பொருள்படக் கூடிய ச்லோகமிது. இதன் உத்தரார்த்தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் "ஸ: ச்ரேஷ்ட: யத் ப்ரமாணம் குருதே லௌகிகம் வைதிகம்வா; லோக: தந் அநுவர்த்ததே— ததேவ ப்ரமாணீகரோநிதி அர்த்த:" என்று உரைத்தார். ச்ரேஷ்டரா யிருப்பார் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களோ அதுதன்னையே லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகின்றது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்டதாயிற்று. மத்வாசார்யரான ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகளும்

இவ்வண்ணமாகவே பொருளுரைத்தார். “ஸ: யத் வாக்யாதிகம் ப்ரமாணீகுருதே யதுக்த ப்ரகாரேண திஷ்டதீத்யர்தத:” என்பது அவருடைய பாஷ்யபங்க்தி. ஆக இவற்றால் “யத்ப்ரமாணம்” என்றவிடத்தில் பதச்சேதம் இவர்களுக்கு விவகிதம் என்று தேறிற்று. யத் என்பது தனிப்பதமென்று முடிந்தது. நம் பாஷ்யகாரர் இங்கு இரண்டு பதங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் (யத்ப்ரமாணம்) என்று பஹுவீ ஸமாஸங் கொண்ட ஒரே பதமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி பாஷ்யமிட்டருளி யுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் “ச்ரேஷ்ட: யத்யத் ஆசரதி” என்றதற்குச் ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யறுஷ்டிக்கிறாரோ என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கருமத்தைப் பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லுகிற தென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். அதை விவரிக்கக் கேளாய்.

28. சிஷ்டர்கள் தாங்களனுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதியை வைத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அவதியையே பிறரும் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றபடி. இதை தா த்பர்யசந்த்ரிகையில் வேதாந்த தேசிகன் விவரித்துள்ளார். ‘பெரியோர்கள் அனுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்’ என்று இவ்வளவு மாத்திரமே சொன்னால் போதாது. அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்த விதமாக அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லவேண்டியது இங்கு ஆவச்யகமாதலால் அதற்குச் சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அவதரித்துள்ளது. பெரியார் எதை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரோ அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அநபேக்ஷித மாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களை நம் ஸ்வாமி பின்செல்லவில்லை. ‘யத்ப்ரமாணம் குருதே’ என்றதற்கு இங்ஙனே பொருள் கொண்டால் “கோகன் ததநு வத்ததே” என்ற மேல் வாக்யத்தில் தத் என்றது ஸ்வரஸமாகப் பொருள் தருமாவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். இதற்குத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையிலேயே சகுந்த பரிஹாரமுள்ளது, கண்டு கொள்க.

29. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றாத அர்த்தம் இங்கு நம் ஸ்வாமிக் குத் தோன்றினது எதனாலென்னில்; கேளாய்; திருப்பாவையில் “மாலே மணி வண்ணா என்கிற பாசுரத்தில் “மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்” என்றுள்ளது; இங்கு ‘மேலையார் செய்வனகள் கேட்டியேல்’ என்னுமளவே போது மாயிருக்க இடையில் ‘வேண்டுவன’ என்று ப்ரயோகி தது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. அதை நோக்கியே யத்ப்ரமாண மென்றதை ஸமஸ்கமாகக் கொண்டு பாஷ்ய மிட்டருளினார் திருப்பாவை ஜீயரான எம்பெருமானார். ...

30. கீதாபாஷ்யத்திலிருந்தே மற்றொரு சிறந்த பொருள் காட்டுகிறேன் காண். கீதையில் பரீத்ராஸ்ய ஸாதுநாம்* (4-8) என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய மருளிச் செய்யா நின்ற ஸ்வாமி, ஸாதுக்கள் யாவர்? என்பதை விவரிக்கு மிடத்து ஆழ் வர்களே ஸாதுக்களென்று ஸுஸ்பஷ்ட சப்தங்களால் விளக்கியருளினார்; *காண் வாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, ஒரு பகலாயிரமுழியாலோ வென்று தளர்ந்து, *நினைந்துநைந்துள் கரைந்துருகி நிற்குமாழ்வார்களே ஸாதுக்க ளென்கிறார்; அங்கு அருளிச் செய்திருக்கிற பரமபோக்யபங்க்திகள் சங்கரபாஷ்யாதி களில் அணுவளவும் காணக் கிடையா; இவற்றை திவ்யஸூக்திரஸிகர்கள் நிச்ச லும் சிந்தனை செய்யவேணும். வரியடைவே விளக்குகிறேன்.

31. அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு—“ஸாதவ: உக்தலக்ஷண தர்ம லோ: வைஷ்ணவாக்ரேஸரா; மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாம கர்மஸ்வ ரூபாணாம் வாங்மநஸா கோசரதயா மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷ ணாதிகம் அலபமாநா: க்ஷணமாத்ர காலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: ப்ரசி தில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மத்ஸ்வரூப சேஷ்டி தாவலேர்கந: ஆலாபாதிதாநேந தேஷாம் பரித்ராணய” = இத்த தோபாஷ்யபங்க்திகள் ஆழ்வார்களின் தன்பைகளை அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டே யருளிச் செய்தவை. [பதங்களின் மேலே சிறிது விவரிக்கிறேன்]

32. ‘வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: என்பது இங்கு விசேஷ்யவாசகபதம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திலே முன்னிற்பவர்கள் ஆழ்வார்களே யென்பது நிர்விவாதம். மற்றுமுள்ள விசேஷணங்க ளெல்லாம் அவர்களுக்கே பொருந்தும வையாயும் அவர்களையே சுட்டிக்காட்டு மவையாயும் அமைந்திருக்கின்றன. எங்ஙனே யென்னில்;

33. [உக்தலக்ஷண தர்மலோ:] *யதாயதாஹி தர்மஸ்ய* என்கிற கீழ்ச் லோகத்தில் “தர்மஸ்ய—வேதோதிதஸ்ய சாதுரீவர்ணய சாதுராச்ரமய வ்யவஸ்தயா அவஸ்திதஸ்ய” என்று தாம:ஸூளிச செய்திருக்கையாலே அதுவே ‘உக்தலக்ஷணதர்ம’ என்பதனால் பராமர்சிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார்கள் வேதோக்தங்களான வர்ணாச்ரம தருமங்களை எள்ளளவும் கடவாதவர்கள் என்றதாயிற்று.

34. [மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா:] *துயரறு சுடரடி தொழு தெழென் மனனே* என்றும் *ஆழிவண்ண! நின்னடியிணை யடைந்தே னென்றும்* சொல்லி பகவதாச்ரயணத்திலே ஒருப்பட்டவர்கள் என்றபடி.

35. [மந்நாமகர்மஸ்வரூபாணாம் வாங்மநஸ அகோசரதயா]. எம்பெருமா னுடைய திருநாமங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் பேசப்படுந் *என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்* என்றும், *நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயு னென்னு மினச்சொல்லே* என்றும் வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கு மெட்டாதவை யென்று சொன்னவர்களு மாழ்வார்களே.

36 [மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகம் அலபமாநா:] *தொல்லமாலேக் கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண் கள் துஞ்சுதலே* என்றும் *காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து* என்றும் சொல்லிக் கண்ணார்க் கண்டாலல்லது தரிப்புப் பெறுதவர்களு மாழ் வர்களே.

37 [க்ஷணமாத்ரகாலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா:] *ஒரு பசலாயிர மூழி யாலே* ஊழியில் பெரிதால் நாழிகை யென்னும் *ஓயும் பொழுதின்றி ஊழி யாய் நீண்டதால்* என்றுபேசி *அவனை விட்டகன்று உயிராற்ற கில்லாதவர்களும் ஆழ்வார்களே.

38 [ப்ரசிதிலஸர்வகாத்ரா:] காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்* காலுமெழா கண்ணநீரும் கில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர்கூச்சமறா* *உள்ளெலா முருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்தேன்* உரோம கூபங்க

ளாய்க் கண்ண நீர்கள் துள்ளஞ் சோரத் துயிலனை கொள்ளேன்* என்று சொல்லி
ஸ்ர்வாவயவ சைதில்யத்தைக் காட்டினவர்களும் ஆழ்வார்களே.

39 இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களுக்கு விலகாநுபவம் தந்து ரக்ஷணம் செய்
வதற்காகவே எம்பெருமான் திருவவதாரங்கள் செய்தருள்வதாக எம்பெருமானா
ருடைய பாஷ்ய ப்ரக்ரியை. [அவதார ரஸங்களை நன்கு அநுபவித்தவர்கள் ஆழ்
வார்களேயென்று கருத்து.] இப்படிப்பட்ட பங்க்திகள் இதரபாஷ்ய காரர்களிடத்
தில்ல லவலேசமும் காணக் கிடைப்பதில்லை; ஆழ்வார்களைப்பற்றியும் அவர்களின்
தன்மைகளைப் பற்றியும் சுங்கராசார்ய மத்வாசார்யாதிகளுக்கு வ்யுத்தியோ
யில்லாமைதான் அதற்குக் காரணம்.

40 (சிஷ்யர்) இந்த விஷயங்கள் மிகவும் பொருத்தமானவை. ஏற்று
உரை செய்வதர்த நினைக்க எள்ளளவும் இடமே யில்லை, கீதா பாஷ்யதந்தை முதல்த
இன்னமும் ஸாதிக்க வேணும்.

ஜீவாத்மாவின் அந்தாங்க நிருபகத்தை நம் பாஷ்யபார்
நிர்ணயித்த அம்புதா.

41. ஆசாரி—பகவத் விஷயம் (சுடு), ஸ்வசநபூஷண வியாக்ஷ்யானம், குரு
பரம்பராப்ரபாவம் முதலான க்ரந்தங்களிலே காண்பதோரிதிஹாஸத்தின் சுருக்க
மாவது; எம்பெருமானார் உபய வேதாந்தப்ரவசநம் நடத்தியருவா நிற்க “ஆத்மா
வுக்கு ஜ்ஞாநாந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிருபகமாகச் சொல்லப்படாதின்றித்,
இவற்றினுள் அந்தரங்க நிருபகம் எது?” என்கிற ப்ரஸ்தாவம் திருவோலக்கத்திலே
நிகழ, ஸ்வாமி ஸர்வஜ்ஞரா யெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தயும் இதனை ஆசார்ய
முகேந வெளிப்பிடுவிக் வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி
பக்கலிலே சென்று ஸேவித்து இதனையறிந்து வந்தாடி ஆழ்வாளை யனுப்பியருள,
ஆழ்வானும் திருக்கோட்டியூர்க்குச் சென்று நம்பி பக்கலிலே அறுமாஸம் காத்தி
ருந்து * அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* (8-8-2.) என்கிற திருவாய்மொழிப்
பாகரத் துணுக்கையைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானாரிடம் வந்து சேர்ந்து
அதை விஜ்ஞாபிக்க, மஹாசிதி பெற்றோமென்று ஸ்வாமி உத்தருளினாரென்பதாக.

42. சிஷ்யர்—அடியேனென்கிற சொல் திவ்யப்பிரபந்தங்களில் ஆயிரமிடங்
களிலில்லையா? ஆழ்வார் தொடங்கும் போதே “அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே”
என்கிறாரே; இதையெல்லாங் காட்டில் (8-8-2) * அடியேனுள்ளானுக்கு என்ன
விசேஷம்?

43. ஆசாரி—அடியேனென்கிற சொல் நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத் தினுள்
அபரிமிதமாகவுண்டுதான்; நம்மாழ்வார் பாகரம்பேசத் தொடங்கும்போதே ‘அடி
யேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’ என்று அடியேன் சொல்லையிட்டே பேசுகிறாரென்பது
உண்மை; இப்படி பல நூறிடங்களில் அடியேன்சொல் இருக்கவும் அவற்றையெல்
லாம் விட்டுத் திருவாய் மொழியில் ஒரு முலையிலிருக்கும் பாகரத் துணுக்கொன்
றைத் திருக்கோட்டியூர்நம்பிஎடுத்தக் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார்; அது எட்டாம்
பத்தின் எட்டாம்பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டிலுள்ளது.

44. சிஷ்யர்—அங்கேயே முதற்பாட்டின் முடிவிலும் ‘ஒருவனடியேனுள்
ளானே’ என்று அடியேனென்கிற சொல்லுள்ளதே; அதையும் விட்டு அடுத்தபாட்டி

னடியை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதில் என்ன விசேஷமென்பதைத்தான் அடியேன் வினவுகிறேன்; விளக்கியருளவேணும்.

45. ஆசாரியர்—நுண்ணுணர்வினர் நுண்மதிக்கே கோசரமாகக் கூடிய விஷய மிது. கேளாய்; எந்த இடத்திலும் அடியேனென்கிற சொல்லுக்கு தேஹவிசிஷ்ட னுண ஆத்மாவே பொருளாகும். *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்னு மிடத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம்; தேஹமின்றிக்கே வெறும் ஆத்மா விண்ணப் பம் செய்ய முடியாதன்றோ. தேஹவிசிஷ்டனுண ஆத்மாவே விண்ணப்பஞ் செய்ய முடியுமாதலால் இங்கு வெறும் ஆத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்வதற்கில்லை;

46. *அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்* என்கிற மற்றோரிடத்தையும் (15-7.) எடுத்துக் கொள்வோம்; இந்த 'ஞானத்தன்' என்று ஞானமுடை... சொல்லியிருப்பதனால் அது தேஹத்திற்கு அஸம்பாவிதமாய் ஆத்மாவுக்கே ஸம் பாவிதமாகையாலே இந்த அடியேனென்பது வெறும் ஆத்மாவையே சொல்லியா வேண்டுமென்று சிலர் ப்ரமிடக்கூடும்; அப்படியில்லை; இங்கும் அடியேனென்கிற சொல் தேஹவிசிஷ்டனுண ஆத்மாவையே சொல்லுகிறது; ஏனென்னில், "காண் பானலற்றுவன்" என்கிற க்ரியையிலே அச்சொல் அந்வயிக்கவேண்டும்; வெறும் ஆத்மா அலற்ற முடியாதாகையாலே அங்கும் தேஹவிசிஷ்டனுண ஆத்மாவே அடி யேன் சொல்லுக்கு அர்த்தமாக வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இப்படி எந்தவிடத் திலும் தேஹ விசிஷ்டனுண ஆத்மாவையே அடியேன்பதம் சொல்லி நிற்குமென்பது நிண்ணமாயிற்று. *ஒண் சங்கதை வாளாழியானொருவனடியே னுள்ளானே* என்கிற விடத்திலும் அப்படியே.

47. இனி *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* என்கிறவிடத்தில் மட்டும் அடியே னென்பதற்கு வெறும் ஆத்மாவே அர்த்தமாகவேண்டிய நிர்ணயத்தமுள்ளது. ஆத்மா வுக்கு விசேஷண பூதமான தேஹத்திற்கு வாசகமான சொல் உடலென்பது தனிப் பட இருப்பதனால் அடியேனில் தேஹத்தைச்சேர்த்து அர்த்தங்கொள்ளவேண்டிய அவச்யமில்லை; எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவையும் உடல்பொருளையும் அநுப்ரவேசித் திருக்குமவன் என்று சொல்ல வேண்டுவது இங்கு விவக்ஷிதம். உடலிலுள்ளானென் பதனால் ஜடப்பொருளை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன் என்பது சொல்லிற்றாயிற்று 'ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று விவக்ஷிதமான பொருளுக்கு *அடியேனுள்ளானென்று வாசகமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா அஹமர்த்தமாகை யாலே என்னுள்ளானென்று சொல்லியிருக்கலாம்; அப்போதும் ஆத்மாவிலுள்ளா னென்னும் பொருள் தேறிவிடும். ஆனால் ஆழ்வார் அப்படியருளிச் செய்யாமல் அடியேனுள்ளானென்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, ஆத்மாவென்றும் அடியே -னென்றும் பர்யாயம் - (அதாவது) ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகம் என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாக அறுதியிடலாகிறது.

48. இப்படி எம்பெருமானார் நிர்ணயித்ததாகச் சொல்லுமென்றும் உண்மை யாயிருக்கவேண்டுமானால் இது அந்த ஸ்ரீ பாஷ்யகாரதிவ்யஸூக்திகளில் என்கேயாவது ஏறியிருக்கவேண்டும். இல்லையாகில் இந்த ஐதிஹ்யத்திற்கு கௌரவமில்லை. ஈ. பாஷ யத்தில் *ஜ்ஞோதயவ* என்கிற ஸூத்ரத்தின் விவரணத்தில் இது தெரிவிக்கப்பட வில்லை. அங்கு "அயமாத்மா ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூப ஏவ" என்று இவ்வளவே முடிவாகத்

தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஆகவே மேலே விவரித்த ஐதிஹ்யம் யதார்த்தமாயிருக்கத் தகுதியில்லையென்று குருகுலவாஸ பாச்யமில்லாதார் சிலர் சொல்லுவதுண்டு.

49. அன்னைவர்களை “எண்ணுத மானிடத்தை எண்ணுத போதெல்லாமினிய வாறே” என்கிற ரீதியில் விட்டிட்டு தத்வஜிஜ்ஞாஸுக்களான ஸுக்ருதிகளுக்கு மரும முனர்த்துகிறேனென்கு. இந்த மஹார்த்தம் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே நன்கு ஊரியிருந்து கீதா பாஷ்யத்தில் தகுந்த இடத்தில் வெளியிடப் பெற்றது. கீதையில் (7-16.) *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதி நோர்ஜந!; ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்தார்த்தி ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப!* என்றவிடத்தில் சங்கர பாஷ்யத்தை முன்னம் நோக்கிப் பிறகு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை நோக்குமின். “ஸ்ருஷ்டி-விஷ்ணுஸ் சக்ஷித்” என்றார் சங்கராசார்யர்; நம்ஸ்வாமி அப்பொருளை ஒன்றாக எண்ணுது “பகவச் சேஷதைகரஸ ஆத்மஸ்வரூபம்” என்று அருளிச் செய்துள்ளார். இப்படி ஓரிடமன்று. ஜ்ஞாநீ என வருமிடங்களிலெல்லாம் இங்ஙனே யருளிச்செய்கிறார். ஞானத்திற்கு ப்ரயோஜனம் தன்னுடைய சேஷத்வத்தை யறிவதுதான் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் தெறுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக நியில் அவகாஹந மில்லாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்ய வியலாது.

கீதாபாஷ்யத்தில் மிகச் சிறந்த யோஜனையோன்று.

50 ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்யத்தை ஆழ்ந்து அநுபவித்தால் அநிலுள்ள ஸ்ரீஸூக நிகள் பெரும்பாலும் திவ்யப்ரபந்தத்தை யுட்கொண்டே அருளிச்செய்தவை யென்று நிச்சயிக்கலாகும். க்ரந்த விஸ்தரபயத்தினால் கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து முடிவாக ஸாரதமமான ஒன்றே யெடுத்துக் காட்டி நிற்கிறேன். கீதை (10...10.) “தேஷாம் ஸதத யுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம்” என்றவிடத்தில் சங்கராசார்யர் ‘ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்’ என்று அவ்யக்ரமம் காட்டி ‘ப்ரீதி ஸ்நேஹ: ; தத்பூர்வகம் மாம் பஜதாம் இத்யர்த்த:’ என்று எழுதியுள்ளார். இந்த அர்த்தத்தில் என்ன குறை சொல்லமுடியும்? ஆனாலும் ஸ்வாமி ‘ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி’ என்றே அவ்யம் காட்டியருளுகிறார். சேதநன் செய்கிற பஜனத்தில் ப்ரீதிபூர்வகமென்பதைக் கூட்டாமல் எம்பெருமான் செய்யு மருளிலே அதைக் கூட்டுகிறார் ஸ்வாமி; இதற்கு உண்மையான காரணம் தெரியுமோ? திருவாய்மொழியில் (8-7-8) *என்னை யாளும் பிரானார் வெறிதே யருள்செய்வர் உகத்து* என்றுள்ளது. எம்பெருமான் தான் விஷயீகரிக்கத் திருவுள்ளமான விடத்தில் அவ்யாஜமாகச் செய்யுமருளை உகத்து செய்வதாக ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார்; இப்படியருளிச்செய்த ஆழ்வார்க்கு கீர்திஷ்டகீதா ச்லோகத்தில் “ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமி” என்னுமந்வயமே திருவுள்ளத்திலுறைந்திருக்கு மென்று ஸ்வாமி நிச்சயித்து அதற்கு அநுரூபமான பாஷ்யத்தை இட்டருளினார். இவ்வண்ணமாக கீதாபாஷ்யத்தில் ஆழ்ந்து பார்த்தால் மஹா நிதிகள் மலை மலையாகக் கிடைக்கும்.

நித்யக்ரந்தத்தில் நித்யான ஸூக்தியோன்று.

51 ஆசார்ய—ஸ்வாமி ராமாநுஜர் நவரத்னமாக வருளிச்செய்த ஒன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களில் சரமமென்று சொல்லப்பட்டு வருகிற நித்யக்ரந்தத்திலிருந்து ஒரு நிதியை யெடுத்துக் காட்டுகிறேனென்கு. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் தினப்படி செய்யு, திருவாராதனத்தில் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூகதிகளை யநுஸந்தித்தே தலைக்கட்டவேண்டு

மேன்றும். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸுலக்திகளின் அநுஸந்தானமில்லாத திருவாராதனத்தினால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் உகவாதென்றும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய வ்ருந்தர்களின் அத்யவஸாயமுள்ளது. அநுஷ்டானமும் இவ்வண்ணமாகவே அநாதிகாலமாக எங்கும் நிகழ்ந்து வருகின்றது. இதுபற்றி ஸ்வாமி யெம்பெருமானுரருளிச்செய்த திருவாராதன ப்ரயோகத்தில் [நித்ய க்ரந்தத்தில்]—“ச்ருதிஸுக்ை: ஸ்தோத்ரை ரபிஷ்டே” என்கிற ஸ்ரீஸுலக்தியுள்ளது. ஆழ்வார்களின் திவ்யஸுலக்திகளுக்கு “செவிக்கினிய செஞ்சொல்” என்ற வ்யப்தேசம். “கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே” (திருவாய்மொழி 10611.) என்று ஆழ்வார் தாமேயருளிச் செய்யும்படியாயிற்று. ‘செவிக்கினிய’ என்றதற்குப் பர்யாயமாகவே ஸ்வாமி (ச்ருதிஸுக்ை:) என்றருளிச் செய்தது. ‘வைதிக ஸுலக்தை:’ என்றோ வேறுவிதமாகவோ அருளிச்செய்யாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்தது ஸ்வாமிக்கே அஸாதாரணமான பட்டிபாட்டினி. “ச்ருதிஸுக்ை: ஸுலக்தை:” என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்களிற் பாடங்காண்கிறது. அதுவும் மிகப் பொருந்தும். எம்பெருமானுடைய இத்தகைய கம்பீரஸுலக்தி ஸரணியைப்பற்றி ஸாரமாகச் சில விஷயங்கள் தெரிவிக்கிறேன் மேலே. ஒவ்வொன்றும் நிதிபாக மதிக்கத்தக்கதே.

சரணுகதி: த்யந்தில் அருவாயான விஷயமொன்று

52 ஆசார்ய:—சரணுகதி: த்யந்தில் *அகிலஹேயேத்யாதி!(5) சூர்ணையில் “மஹா விபூதே! ப்ரீமந்தாராயண! ப்ரீவைகுண்டநாத!” என்கிற ஸம்போதனங்களுக்குப் பிறகு “அபார காருண்ய ஸௌசில்ய வாத்ஸல்யௌதார்யைச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோ திதே!” என்கிற ஸம்போதனத்தில் வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மறுபடியும் (அவ்விடத்திலேயே)*ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக ஜலதே!* என்று மற்றொரு ஸம்போதனமும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கீழுள்ள ஸம்போதனத்திலேயே வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்ந்திருக்கவும் மீண்டும் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரமிட்டுத் தனியே ஒரு ஸம்போதனமருளிச் செய்திருப்பது எதற்காகவென்று விமர்சிக்க வேணும். கீழ் ஸம்போதனத்தில் வாத்ஸல்யத்தை மற்றும்பல திருக்குணங்களோடே சேர்த்துப்படித்ததில் த்ருப்தியில்லாமல் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரம் தனிப்பட எடுத்துரைக்க வேணும் என்று திருவுள்ளமுண்டாகி இங்ஙனேயருளிச் செய்திருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாய்த்:தெரிகிறது இதை ஆராய்ந்திருக்கிறாயா?

53 கிஷான்—பெருவிடாய்ப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பலமுகமாக உபயோகங்கொள்ளுமாபோலே பகவத்குணகண கீர்த்தனத்திலே அத்விதீயமான உத்கண்டையையுடைய எம்பெருமானார் அலமாப்பின் மிகுதியாலே யருளிச்செய்யு மதுக்கு நாம் ஒரு அடைவு தேடவேண்டுமோ?

54 ஆசார்ய:—இந்த புநருக்தி வாத்ஸல்ய குணத்திலே யானபடியாலே நம் ஆசார்யர்கள் இவ்விடத்தில் விசேஷாவதானம் :செலுத்தி வெளியிட்டிருக்கமது இங்குத் தெரிவிக்கலாகிறது. வெகு நுட்பமான விஷயமிது. திருவாய்மொழியில் (6-10-10) *அகிலகில்லேலிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா!* என்று ஆழ்வார் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டுத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபோது அடுத்த இரண்டாமடியில் எம்பெருமானை *நிகரில் புசுமாய்! * என்று ஸம்போதித்திருக்கிறார். ஒப்பற்றவொரு திருச்சுணத்தை

யுடையவனே யென்கிறார். அந்த திருக்குணம் எதுவாக இருக்குமென்று ஆராய்ந்தால் ப்ரகரணத்தை யநுஸரித்து வாத்ஸல்யமே அது - என்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். தோஷபூயிஷ்டனான சேதநன் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக வரிப்பது எதற்காக வெவ்விடில், தன்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டு எம்பெருமான் தன்னை நிக்ரஹித்தருளாமைக்காகவன்றோ; அப்பிராட்டியினுடைய புருஷகாரபலத்தாலே எம்பெருமானிடத்தில் முதன் முதலாக எந்த திருக்குணம் விசாரணமடைகின்றதென்னில்; வாத்ஸல்யகுணமே யென்பது நிர்விவாதம்.

55 வாத்ஸல்யமாவது தோஷாதர்ரித்வமா? தோஷபோக்யத்வமா? என்கிற விசாரம் இவ்விடத்தில் சிறிதும் கொள்ளப்படவில்லை. எதுவாயினுமாகுக. தோஷாதர்ரிதமே வாத்ஸல்யமென்று கொள்வோம். அக்குணம் எம்பெருமானுக்கு உடையதயானானும் சேதநனுடைய அபராதபாஹுஸ்யத்தாலே அது உள்ளே அழுங்கிக்கிடந்ததென்றும், பிராட்டியின் புருஷகார பலத்தாலே அது தலையெடுக்கிறதென்றும் ஆசார்யர்கள் கண்டறிந்து கூறுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் த்வயாதிகாரத்திலும் மற்றும் சிறு ரஹஸ்யங்களிலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார். *நிகரில்புகழாய்!* என்கிற ஆழ்வார் யூஸைக் தியில் விவக்ஷிதமான குணம் வாத்ஸல்யமே யென்பது பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களோடு தேசிக ரஹஸ்யங்களோடு வாசியற எல்லாவற்றிலும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, இந்த வாத்ஸல்ய குணத்தை ஆழ்வார் நிகரற்றதாகத் திருவுள்ளம்பற்றின படியாலே, ஸ்வாமி ராமாநுஜர் இதை மற்ற திருக்குணங்களோடு சேர்த்துப் படித்த வளவால் த்ருப்திபெறாமல் தனிப்படவுடனே ஒரு ரூர்ணிகை இதற்காக இட்டருளினார். இதனால் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் எம்பெருமானா வைத்திருந்த கௌரவாதிசயம் விசதமாகும். ... *

பகவதராமாநுஜபுரீஸூக்திசைலி (யத்பதாம் போருஹத்தாயிவ்)

56 ஆளவந்தார் க்குத் தனியான *யத்பதாம்போருஹத்தாயதி ச்லோகம் ஸ்வாமியருளிச் செய்தது ஸுப்ரஸித்தம். இது கீதாபாஷ்பத்திலேயே சேர்ந்ததாதலால் ஸ்வாமி ஸூக்தி யென்பதில் விவாத வேசமுமில்லை. இந்தச் ச்லோகம் அமைந்திருக்குமழகை ஆராய்ந்தால் ஸ்வாமியின் உக்திஸரணி லோகவிலக்ஷணமான தென்பதை அல்ப ப்ரஜ்ஞர்களும் அறியுயிடக்கூடும். அந்தச் ச்லோகத்திற்குப் பெரிபார்க்கப் பரம்பரையாக உபதேசித்துவரும் அர்த்த விசேஷங்களை ஆஸ்திகர்களுக்கு உபகரிக்கிறேன்

57.

“யத்பதாம்போருஹத்தாயதி வித்வந்தா சேஷபிமஹி;

வந்துதாரூபயாதோஹம் பாருதேயம் தயாமி தம்.” (திரு ஆளவந்தார் தனியை)

இது ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகளை மாத்திரம் சிந்திப்பதாகச் சொல்ல வந்ததன்று; *யத்பதாம்போருஹ பதத்தினால் பதினான்கு திருவடிகள் உக்கேசிக்கப் படுகின்றன. (யத்பதாம்போருஹ) என்கிற ஆறு எழுத்துக்களுக்கு வர்ணக்ரமம் சொன்னால் பதினான்கெழுத்துக்கள் தேறும். யகார அகார, தகார, பகார, அகார, தகார ஆகார, மகார, பகார ஓகார, ரேப, உகார, ஹகார அகார = என்றாயிற்று வர்ணக்ரமம் சொல்லும் வழி. இவ்வகையில் தேறுகிற பதினான்கெழுத்துக்களும் பதினான்கு திருவடிகளைத் தெரிவிக்கும். அவை எவையென்னில்: ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகள் தெரிந்தே யிருக்கின்றன. அவ்வாள்வந்தார் தமக்குப்

பரமநிதியாகக்கொண்ட [“ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகவம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா” என்ற] நம்மாழ்வாருடைய இரண்டு திருவடிகள்; ஆக நான்கு. அவ்வாள்வந்தாருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்து ஸ்வாமிக்கு ஆசார்யர்களான பஞ்சாசார்யர்களின் திருவடிகள் பத்து. ஆக இப் பதினான்கு திருவடிகளைச் சிந்தித்து ஸத்தை பெற்றதாகத் தெரிவிப்பது இந்த ச்லோகம். இதனை விவரித்துக் காட்டுகேன் காண்மின்.

53 யஸ்ய பதாம்போருஹே—யத்பதாம்போருஹே: என்று ஸமாஸம். (ஸம்பந்த ஸாமாந்யே ஷஷ்டி, என்று அறிக.) ஆளவந்தாருடைய திருமேனியிலுள்ள பாதார விந்தங்களைச் சொன்னபடி. மறுபடியும் ‘யஸ்ய பதாம்போருஹே, என்றால்—ஆள வந்தார்தாம் ‘மாதா பிதா ஸுவதய:’ என்கிற ச்லோகத்தில் “ஆத்யஸ்ய ந: குலப தேர் வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகவம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா” என்று தம்முடைய செவ்விக்கு அனியாகப் பரிக்ரஹித்த நம்மாழ்வாருடைய உபயபாதங் களும் யத்பதாம்போருஹே சப்தத்தினாலேயே எளிதாகத் தெரிவிக்கப்படும். இப் போது ஷஷ்டிக்கு அர்த்தம்—பரிக்ராஹ்ய பரிக்ராஹக பாவருபமான ஸம்பந்தம். மீண்டும் ‘யஸ்ய பதாம்போருஹாணி யத்பதாம்போருஹாணி’ என்று கொள்க. உலகில் சிஷ்யர்களைத் திருவடிகளென்றே ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்கள் வழங்குவராதலால் ஆளவந்தாருடைய ஐந்து சீடர்களையே ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளாகச் சொன்னபடி.

54. ‘பதாம்போருஹ’ என்பதில் இரண்டு பதங்கள் உள்ளனவன்றோ? (பத என்றும், அம்போருஹ என்றும்.) திருவடிக்கு வாசகமான பத சப்தத்தினால் அவருடைய சிஷ்யர்களைச் சொல்லி, தாமரைக்கு வாசகமான அம்போருஹ சப்தத் தினால் அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகிற தென்றும் கொள்ளலாம். அம்போருஹமென்றால் திருவடிகளைச் சொல்லுமோ வென்னில்; ‘தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே *மண்விண்முழுது மளந்த வெண்டாமரை’ என்கிற ஆழ்வார் பிரயோகங்களை யறிந்தவர்கள் இதில் விப்ரதிபத்தி பண்ணமாட்டார்கள். “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாளினை” என்ன வேண்டுமிடத்தில் திருவடிக்கு ‘பர்யாயமாகத் தாமரையைப் சொல்லியிருப்பது காண்க. இந்த நடை வடமொழி யிலுமுண்டு: அபற்றி யலங்கார மென்பார்கள். ரூபகாதிசயோக்தியுமாகும். “பச்ய நலோ த்பவத்வந்த்ராத் நிஸ்ஸரந்தி சிதாச் சரா:” இப்பாதி பரச்சதம் காண்க.

55. ஆக, பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரையும் ப்ராசார்யரான ஆளவந்தாரை யும் ஸ்வாசார்யர்களான ஐவரையும் ப்ரகாசப்படுத்தியே தனியனிட்டிருக்கு மழகு ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமம். “குரும் ப்ரகாசயேத் சிஷ்ய:” என்னுமல் “குரும் ப்ரகாசயேத் தீயத்” என்று மூலப்ரமாணத்தில் இருக்கையாலே மஹா மேதாவிகள் எவ்விதமாக ஆசார்ய ப்ரகாசநம் பண்ணலா? மா அவ்விதமாகவே ஸ்வாமி தாமும் தம்முடைய மேதாவைபவம் விளங்க இங்ஙனே ச்லோகரத்நம் தொடுத்திருப்பது மிகவற்புதம். மஹான்களுடைய திருநாவின் வீறு இங்ஙனே யன்றோ இருப்பது

56. இப்படி நுட்பமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்படி ஏதுக்கு ச்லோக மியற்ற வேணும்? எல்லாரும் ஸுஸ்பஷ்டமாகவே நன்கு தெரிந்து கொள்ளும்படி யியற்றலாகாதோ வென்று கேட்பவர்கள் யாவஜ்ஜீவம் அப்படியே கேட்டுக்கொண் டிருக்கலாம். அவர்களுக்கு விடையிறுக்க நம்மாலாகாது.

57. *யத்பதாம்போருஹேத்யான தியான மேற்குறித்த தனியனில் மற்றொரு விசேஷமும் நுட்பமாக உய்த்துணரத் தக்கதுண்டு; அதாவது—[பதாம்போருஹி என்று ஐந்து எழுத்துக்களையிட்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளை நிர்ந்தேசித்திருப்பதானது ஆளவந்தாருடைய ஐந்து திருவடிகள் [அதாவது, ஐந்து சிஷ்யர்கள்] தம்முடைய சிந்தனைக்கு இலக்கானவர்களென்றும் தெளிவிக்கப்பட்டதாகிறது. அதுதன்னிலும் முதலிலே பாராதையிட்டிருப்பதானது அந்த ஐந்து ஆசாரியர்களுள் தலைமையாசிரியரே தமக்குத் தலைவரான ஆசார்யராக வாய்த்தார் என்பதற்கு ஸுசிசுமமாகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்வாமிக்குத் தலைமை யாசிரியர் பெரிய நம்பி; அவருடைய ரிஜநாமதேயம் பாங்குதான் என்பது வாக்கிய குருபரம்பரையில் "ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:; ஸ்ரீமத்யாமுநமுதயே நம:" என்ற வாக்கியங்களுக்கிடையில் "ஸ்ரீபாங்குச தானாய நம:" என்றிருப்பது கொண்டும் பெரிய நம்பியினுடைய திருநாற்பாங்கு தான ரென்பதித யென்றறியலாம். பதாம்போருஹ என்றதில் முதலிலுள்ள பகாரம் பராங்குச தாஸராகிற தம் முதலாசிரியரை ப்ரத்யபிஜ்ஞாபநம் பண்ண வல்லது என்றுணர்க.

58. இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கக்கூடும்: முதலெழுத்தினால் பெரிய நம்பி ஸுசிதராகிருப்போலே, மற்றை நான்கெழுத்துக்களினாலும் மற்றநான் ஆசாரியர்கள் ஸுசிதர்களாகிறபடியையும் காட்ட வேண்டாவோ? என்று. கேட்க மின்; தலைவரான ஆசிரியரைக் காட்டுமளவிலே போதுமானது. ஒவ்வோராசிரியரையும் இங்ஙனே காட்டியாகவேனுமென்கிற நிர்ணயத்தமில்லை. மஹா விவேகிகளான சதுரர்கள் இன்னமும் உட்புகுத்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் அந்த வழியும் புலப்படக்கூடும். மற்றொருகால் அதுவும் வெளிவரும். ஆக இந்த உபபாதந ப்ரக்கிரியையினால் எம்பெருமானார் அரிய பெரிய விசேஷங்களை நுட்பமாகவே அருளிச்செய்யுமியல் வினா என்பதை விவேகிகள் நிர்ணயிக்கக் குறையிலை.

59. திருமாலையாண்டான் திருவடிகளிலே ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப் பொருள் கேளா நிற்கையில், 'த்ரோணாசார்யர்க்கு ஏகலவ்யன் போலே ஆளவந்தார்க்கு நான்' என்றருவிச் செய்ததாக சரித்திர நூல்களிலே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இதை வேதாந்த வாசிரியர் அப்படியே ஸம்ஸ்க்ருதப்படுத்தி அருளிச் செய்கிறார்—"த்ரோணாசார்யஸ்ய ஏகலவ்ய இவ யாமுநாசார்யஸ்ய அஹம் த்யபிப்ராயேண" என்று யத்பதாம்போருஹ சிலாக வ்யாக்ஷியானத்திலுள்ளது.

60. ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்தவரான ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் தாம்ஸத்தை பெற்றதாகச் சொல்லிக் கொள்ளுமெம்பெருமானார் ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலும் ஆளவந்தாரைவிட அதிகரிதமான ப்ராவண்யமுடையவரே யென்பது சிலால்கிதம்.

ஸ்ரீரங்ககத்ய ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷம்.

61. எம்பெருமானார் அருவிச்செய்த ஸ்ரீரங்ககத்யத்தின் ஆரம்பம் [*ஸ்வாநீத த்ரினித சேதநாசேதநஸ்ரோபஸ்தித்பாவ்ருத்திபேதம்*] என்பது. சேதநர்களினுடையவும் அசேதநங்களினுடையவும் ஸ்வரூபமென்ன, ரக்ஷணமென்ன, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளென்ன இவை சுன்னதினமாயிருக்கப்பெற்றவன் எம்பெருமான்—என்பது மேலெடுத்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. இதைப்பற்றி விமர்சித்ததில், திருவாய்

மொழியின் முதற் திகத்தில் 4, 5, 6, ஆம் பாட்டுக்களில் முறையே நம்மாழ்வாரரு ளிச்செய்த அர்த்தத்தையே திரட்டி *ஸ்வாதிநேத்யாதி ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்வாமி யருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடப்படுகின்றது.

62 அதை நன்கு விவரிக்கிறேன்: *நாமவனிவனுவன்* என்கிற நாலாம் பாட்டில் நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும் அவள், இவள், உவள் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எவள் என்கிற பெண்பால் வினாப்பொருளும், அவர் இவர் உவர் என்னும் டலர்பால் சுட்டுப் பெயர்களும், அது இது உது என்னும் ஒன்றன் பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும், நசிக்குந் தன்மையுள்ள பொருள்களும், இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், நலவஸ்யம் நலய கெடட வஸ்யவஸ்யம் உதாசாலப் பொருள் களும் இறந்தகால பொருள்களும், ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும் அந்த ஸர் வேச்வரனேயாம் (அதாவது) ஸர்வேச்வரனிட்ட வழக்கேயாம் என்றது. உலகத் திலுள்ள சேதநா தேசநப் பொருள்களெல்லாம் இந்தச் சிறிய பாட்டில் உக்தி வைத்திரியாலே அடக்கப்பட்டு, இவை யெல்லாவற்றினுடையவும், ஸ்வரூபம் பக வானுடைய அதினம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டபடியால் இதுதன்னையே "ஸ்வாதி நத் திவித சேதநா சேதந ஸ்வரூப" என்றார் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்.

63 இதற்கடுத்த பாட்டு *அவரவர் தமதமது* என்பது. இதன் கருத்தாவது உலகில் பலவகைப்பட்ட அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்களே; அவரவர்கள் தமதமது உணர்ச்சிக்கு எட்டியபடியே ஒரோ தெய்வங்களை ஸ்வாமிகளாக வெண்ணி ஆச் ரயிப்பார்கள்; இப்படி அவரவர்களால் தொழப்படுகின்ற அந்தந்த தெய்வங்கள் அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில் குறையற்றே யிருக்கின்றன எதனாலே யென்னில்: ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் அவரவர் தமதமது சத்ருஷ்டாநுஸாரமாய்ப் பலன் பெறும்படியாக அந்தந்த தெய்வங்களுக்கு அந்தர் யாமியா யெழுந்தருளியுள்ளான்; அதனாலேதான்—என்பதாம். இதனால் சொல்லி ற்றாவ தென்னென்னில்; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில் யாவும் எம்பெரு மானுடையே; பிரமன் வெனிந்திரன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்தும் மற்ற்ும் அதிஷ்டர் தெய்வங்களைக் குறித்தும் அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம்தாம் கோரின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான் தானே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்ளீடாக விருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமே யன்றி அத் தெய்வங்களே சுதந்திரமாகச் செய்து விடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. [*ந ஸி பாலந ஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்*] என்றும், [*ந ஸம்பதாம் ஸமா ஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே, ஸமர்த்தோத்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா பரு ஷோத்தமம்*] என்றுமுள்ள பிரமாணங்களை யடியொற்றி யருளிச் செய்ததா மிது. ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஸ்வாதிநத் திவித சேதநாசேதநஸ்வரூப ஸ்திதி" என்றார் ஸ்வாமி. [ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்.] சேதநாசேதந ரக்ஷணத்தையும் தன்னதினமாக வுடையவனென்கை.

64 இனி, இதற்கடுத்த ஆறாவது பாட்டு* நின்றனரிருந்தனர்* என்பது. இப்பாட் டின் கருத்தாவது, நிற்பவர்கள் இருப்பவர்கள் கிடப்பவர்கள் திரிபவர்கள் ஆக

இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி சேலர்களும், நிலலாதவர்கள். இராதவர்கள் கிடவாதவர்கள் திரியாதவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட நிவ்ருத்தி சேலர்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே என்பதாம். இதில், ப்ரவ்ருத்தி சேலர்களையும், நிவ்ருத்தி சேலர்களையும் சொல்லியிருந்தாலும் அவர்கள் இங்கு விவக்ஷிதர்களல்லர்; கீழ் *நாமவனிவனுவன்* என்கிற பாட்டிலே தர்மிகளான ஸகலத்தையும் சேரப் பிடித்தெடுத்து அவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்பது சொல்லி முடித்த விஷயமாதலால் இப்பாட்டு அத்தோடு புநருக்தமாகக் கூடாது; அதில் சொல்லப்படாத விஷயமே இங்குச் சொல்லப்பட்டதாக வேண்டும்; ஆகவே, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமான்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்று சொல்லுகிற விப்பாகுமானது, அவரவர்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாகிற தருமங்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

65 இப்போது, நின்றனரிருந்தனரித்யாதிக்குப் பொருள்—“நின்றல் இருத்தல்” கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளும், நிலலாமை இராமை கிடலாமை திரியாமையாகிற நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதீனமே யென்கை யல்லது வேறல்ல. இது ஸகலபூர்வாசார்ய வ்யாக்ஷியான ஸித்தம். ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு “ஸ்வாமி திவ்யதேவதாசேதஸ்வரூப் ஸித்தி ப்ரவ்ருத்தி பேயம்” என்றருளிச் செய்தார் ஸ்வாமி. எனவே, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் மூன்றின் ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாக *ஸ்வாமிதேவதாசேதஸ்வரூப் ஸித்தி ப்ரவ்ருத்தி பேயம்* என்றருளிச் செய்தார் ரென்றதாயிற்று.

சிவ மகூட சூடாவதம்ஸ விசேஷம்.

66 ஸ்வாமி யருளிச் செய்த சரணுகதி கத்யத்தில் *சிவமேஸ்வர ப்ரவ்ருத்தி* இத்யாதியான பெரிய சூர்ணையில், திவ்ய ரூபவர்ணனம், திவ்யகுண வர்ணனம், திவ்யபூஷண வர்ணனம், திவ்யாயுத வர்ணனம், திவ்ய மஹிஷி வர்ணனம் முதலான பல வர்ணனங்கள் ஆச்சர்யமாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திவ்ய பூஷண வர்ணன பரமான *ஸ்வாமிதேவதாசேதஸ்வரூப் ஸித்தி ப்ரவ்ருத்தி பேயம்* என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸுலக்ஷியின் ஆழ்பொருளைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போ மிங்கு.

67 குறிக்கொள்க. கிரீடமென்றும் மகூட மென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் தனித்தனியாக மூன்று சொற்கள் இருந்தாலும் இவை மூன்றும் திருமுடியிலணியும் ஆபரணத்தையே சொல்லும். அந்த ஆபரணம் ஒரே விதமாக இருப்பதில்லை. திருவபிஷேக மென்றும், கொண்டை யென்றும், தொப்பார மென்றும் மூன்று விதமாக வழங்கி வருவதுண்டாதலால் அம்மூவகைத் திருவாபரணங்களுக்கும் வாசகமாக கிரீடமென்றும் மகூடமென்றும் சூடாவதம்ஸ மென்றும் மூன்று பதங்கள் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டன வென்னலாம். முக்கியமாயும் உபதேச ப்ரம்பராப்ராரப்தமாயுமுள்ள ரஸ்யரஹஸ்யார்த்த மொன்று இங்கு அறியவேண்டிய துண்டு. நம்மாழ்வாருடைய திவ்யஸுலக்ஷியொன்றைத் திருவுள்ளம்பற்றியே “கிரீட மகூட சூடாவதம்ஸ” என்று மூன்று சிரோபூஷணங்களைப் பேசியுள்ளார் எம்பெருமானார்.

68 அந்த திவ்ய ஸூக்தி யெதுவென்னில், திருவிருத்தத்தில் *பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! * என்றுள்ள பாசரம். இதில், அரசே! அரசே! அரசே! என்று மூன்று விசை விளித்தருளுகிறார். பாரளந்த பேரரசே! என்பதனால், உலகளக்கிற வியாஜத்தினால் எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைச்சையாகிற ஸௌலப்யகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. விசும்பரசே! என்பதனால் நித்யஸூரிநாதத்வமாகிற பரத்வம் அநுபவிக்கப்பட்டது. எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்பதனால் தம்மோடு ஸம்சுலேஷ விசுலேஷங்கள் பண்ணிப் போருகையாகிற ப்ரணயித்வகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. ஆக, ஸௌலப்யத்துக்காகக் கவித்த முடியும், பரக்வத்துக்காகக் கவித்த முடியும் ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியுமாக மூன்று முடிகள் நம்மாழ்வாரால் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டப்பட்டனவாயின. இவ்விஷயம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "பாரளந்த வென்னும்" மூன்று முடிகளுள் இளவரசுக்கு" என்பதனால் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் எம்பெருமானுக்கு மூன்று ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தினால் நேர்ந்திருப்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கிரீட, மகுட சூடாவதம் ஸமென்கிற மூன்று சொற்களாலே மூன்று முடிகளை யருளிச்செய்தாரென்று திண்ணமாகக் கொள்ளக்கடவது.

69 இனி, இதில் ஒரு சிறிய கேள்வியுண்டாகும்; ப்ரணயித்வகுணமென்பது ஸௌலப்ய குணத்திலே அந்தர்ப்பவியாதோ? அதைத் தனிப்படச் சொல்லி அதற்காக வொரு திருவபிஷேகம் சூட்டினதாகச் சொல்ல வேணுமா? என்று; இதற்குக் கேண்மின்; அந்தரங்க பக்தர்களிடத்தில் அஸாதாரணமாகக் காட்டும் ப்ரணயித்வகுணத்தை ஸர்வ ஸாதாரணமான ஸௌலப்யகுணத்திலே அந்தர்ப்பவித்ததாகக் கொள்ளுவது பொருந்தாது. ஸ்ரீ பாஷ்ய மங்கள ச்லோகமான *அகிலபுவநஜன்மேத்யாதியில் முதல் பாதத்தில் ஸ்தேமசப்தத்தினால் ரக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மீண்டும் இரண்டாவது பாதத்தில் *விநத விவிதபூத வ்ராத ரக்ஷை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இது தனிப்படச் சொல்லவேணுமோ? முதல் பாதத்தில் சொன்ன ஸ்தேம சப்தார்த்தமான ரக்ஷணத்திலேயே இதுவும் அந்தர்ப்பவியாதோ? என்று கேட்டால் 'அது ஸாமாந்ய ரக்ஷணம் சொன்னபடி, இது விசேஷ ரக்ஷணம் சொல்லுகிறபடி' என்று ஸமாதானம் சொல்ல ப்ராப்தமாகிறது. புபுக்ஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேறாய், முமுக்ஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேறாயிறே யிருப்பது. அது போலவே *உண்டியே உடையே உகந்தோடுமிம்மண்டலத்தாரிடத்தில் காட்டும் ஸௌலப்யமும் *உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ண டெனம்பெருமானென்றேயிருக்கு மாழ்வார் போல்வார் பக்கலிலே காட்டும் ஸௌலப்யமும் நெடுவாசி பெற்றதாகையாலே ஒன்றாய் விடாது. அதற்கு ஸௌலப்யமென்று பெயர்; இதற்கு ப்ரணயித்வமென்று பெயர். ஆகவே மூன்று திருக்குணங்களுக்கான ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகத்துக்காக எம்பெருமானாரிட்டருளின கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸங்களாகிற மூன்று முடிகள் மிகப்பொருந்தும்.

ஸ்ரீபாஷ்யமங்களச்லோக விவரணம்.

70. "அகிலபுவந ஜந்மஸ்தேமபங்கா திலிலே விநத விவித பூதவ்ராத ரக்ஷைக ள்கே, ச்ருதிசிரஸி விதிப்தே ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே பவது மம பரஸ்மிந் சேமுஷி

பக்திருபா. இது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் மங்கள் ச்லோகம். இது எம்பெருமானுடைய துதியாக அமைந்திருப்பது போலவே நம்மாழ்வாருடைய துதியாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. இதை நாம் ஏறிட்டுச் சொல்லாமல் இயற்கையாகவே அமைந்ததென்று ரஸிகர்கள் உணருமாறு நிரூபிக்கிறோம் [அகிலபுலநஜன்மஸ்தே பங்காதிலே] அகிலாநாம் 'புவநாநாம்' ஜன்மஸ்தேம பங்காதிகளை லீலையாகவுடையவன் பரமபுருஷன் என்பது ஒரு பொருள். புவநஸ்தேம பங்காதிலை: (பரமபுருஷ:) அகிலம் யஸ்ய! ஸ:- என்று நம்மாழ்வார்பரமான பொருளில் விக்ரஹமாகக் கடவது "வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்று கீதையில் கூறின படி. வாஸுதேவனையே தாரகபோஷக போக்யங்கள் எல்லாமுமாகக் கொண்டவர் நம்மாழ்வார் என்கை. * உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங்கண்ணனெம் பெருமான் என்கிற திருவாய்மொழிப பாசுரத்தில் தமக்கு அலையும் எம்பெருமானே யென்பதை ஆழ்வார்தாமே கண்டோக்தியாகக் கூறியுள்ளார்.

71. மற்றொருபடியாகவும் கேண்மின். அகில என்பதை புஷனத்திற்கே விசேஷணமாக்கி, அகிலபுவநஜன்மஸ்தேம பங்கங்களுக்கு ஆதியானவன்—காரண பூகணவன் எம்பெருமான்; தேந ஸஹ லீலா யஸ்ய ஸ:- அகிலபுவநஜன்மஸ்தேம பங்காதியான எம்பெருமானோடு லீலையை—விளையாட்டைச் செய்தவர் நம்மாழ்வார்; திருவாய்மொழி ஆரம்பத்தில் இரண்டாம்பதிகமான மின்னிலை மடவார்கள் என்று தொடங்கும் பதிகத்தில் "என்னுடைய பந்துங்கழலும் தந்துபோகு நம்பீ" என்பது முதலான பாசுரங்களினால் எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் லீலை நடந்தமை உணரத்தக்கது.

72. [விதவிவித பூதவ்ரத ரக்ஷாதீக்ஷே] *காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமான் என்றபடி விநதர்களான ஸகலப்ராணிகளையும் ரக்ஷிப்பவன் எம்பெருமான். அவன் எப்படி ரக்ஷிக்கிறானென்றால் * வண்புகழ்நாரணன் தின்கழல்சேரே* என்று ஆழ்வார் உபதேசித்தபடி தன் திருவடிகளை வணங்கினாரை ரக்ஷிக்கின்றான். அந்தத் திருவடி நிலை ஸ்ரீ சடகோபனென்று பேர் பெற்றுள்ளது. "ஐகதாம் அபிரக்ஷணே த்ரயாணாம் அதிகாரம் ராணிபாதுகே! வஹந்த்யோ யுவயோ:" என்று பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் கூறினபடி விநதவிவிதபூதவ்ராதரக்ஷணம் பாதுகையினுடையதேயாதலாலும் அந்த பாதுகை ஸ்ரீ சடகோபனென்று பேர் பெற்று ஆழ்வாரிற்காட்டில் வேறுபட்ட நல்லாமைபாலுல் இந்த விசேஷணம் ஆழ்வார்க்குப் பொருந்தத் தட்டில்லை.

73. விதவிவிதபூதேத்யாதியான இந்த விசேஷணம் தனிப்படவேணுமோ? முநல் பாதத்திலுள்ள ஸ்தேமசப்தாரத்தமான ரக்ஷணத்திலே இது சேரக்கூடியது தானே. முமுக்ஷுக்களை ரக்ஷிப்பது மோக்ஷப்ரதானத்தாலேயாதலால்- என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். இங்கு ஸம்ப்ரதாய நுட்பமொன்று உணர வேணும். ஆழ்வார் திருவாய் பொழியில் பத்துடையடியவர்க்கெளியவனென்ற பாசுரத்திற்க்கடுத்தபாசுரத்தில் "வீடாந் தெளிதரு நிலைமையதொழிவிலன்" என்று பரமபுருஷனுக்கு மோக்ஷப்ரதத்வத்தைத் தனிப்பட ஒரு லக்ஷணமாக அருளிச் செய்திருக்கையாலே அதை அடியொற்றியே எம்பெருமானார் இங்குத் தனிப்பட இரண்டாவதுபாதத்தினால் விசிஷ்டரக்ஷணத்தையருளிச் செய்தபடி ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் "தவதச்சிவதம்" என்று தொடங்கும் சுலோகத்தில் "ஐகதுத்பவஸ்திதிப்ரணா" என்று ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம் ஹாரங்களைக் கூறின பின்பு "ஸம்ஸாரவிமோசன" என்று மோக்ஷப்ரதானத்தைத் தனிப்பட அருளிச் செய்தாராயிற்று.

74. விநதேத்யாதியான இந்த விசேஷணத்தில் (விவித) என்றும் (ஸ்ரீ) என்றுமுள்ளஇரண்டு பதங்களுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் தேறுமாறு ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் தத்வமகையிலும் பணித்த விசேஷார்த்தம் கீழே விவரிக்கப்பட்டிருப்பதை இங்கு ஸ்மரிப்பது.

75. [ச்ருதிரஸி விதிப்தே] ச்ருதிரஸி எம்பெருமான் விதிப்தனாயிருப்பது போல ஆழ்வாரும் விதிப்தராயிருக்கின்றார்; எங்ஙனேயென்னில்: *தத் விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாக்ம்ஸஸ ஸமிர்ததே* என்கிற ச்ருதிரோவாக்யம் ஆழ்வாரை விவக்ஷித்தே அவதரித்தது. விப்ராஸ: என்றது விப்ரா: என்றபடி. [தேவா: என்பது தேவாஸ: என்றுவருவதுபோல.] *ந சூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா: ஸர்வவர்க்ஷைஷு தே சூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்தநே* என்ற ப்ரமாணத்தின்படி ஆழ்வார் விப்ரர். [விப்தாஸ:] 'பண—ஸ்துதௌ' என்கிறதாவடியாகத்தோன்றியபதம்இது. விசேஷமாகத் துதிப்பவர் என்றபடி. இஃது ஆழ்வார்க்கு மிகப் பொருந்தும். [ஜாக்ருவாஸ:] பரமபதத்தில் கண்ணுறங்காதிருப்பது பெருமையன்று; ஆழ்வார் *கண்ணுரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே* என்றும் கங்குலும் பகலுங் கண்துயிலறியாள்* என்றமருளிச்செய்தபடியே இந்நிலத்திலும் கண்ணுறங்காதவராதலால் (ஜாக்ருவாஸ:) என்பது ஆழ்வாரையே குறிக்கும்.

76. அத்த ச்ருதிரோவாக்யத்தில் (விதிப்தே) என்றும்ட்டுமிராமல் (விதிப்தே) என்றிருப்பதை நோக்கியே ஸ்வாமியெம்பெருமானார் (ச்ருதிரஸி விதிப்தே) என்றும் (விதிப்தே) என்றுவிசேஷித்தருளிச்செய்தபடி.

77. (ச்ருதிரஸிவிதிப்தே) என்றதை மற்றொருபடியாகவும் (ஆழ்வார்விஷயத்தில்) நிர்வஹிக்கலாம். எங்ஙனேயென்னில், ச்ருத்யாம் தீப்த:; ச்ருதிரஸி விதிப்த: = ச்ருத்யாகிறத திருவாய் மொழியாகிற த்ரவிட யேதம்; அதில் தீப்த:—பதிகந்தோறும் (குருகர்ச் சடகோபன்) என வருதலால் திருவாய் மொழியில் விளங்குகின்றாராழ்வார்; இனி ச்ருதிரஸஸாவது கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு; திருவாய் மொழியனுஸந்திக்கும் போதெல்லாம் அதன் முடிவில் மதுரகவி சொன்ன சொல் நியமேத அனுஸந்திக்கப்பட்டு வருதலால் அப்பிரபந்தத்தை ச்ருதிரஸஸென்பது பொருந்தும்; அதில் விசேஷண தீப்தர் ஆழ்வார். அப்பிரபந்தம் முழுவதும் ஆழ்வாரையே தெய்வமாக வைத்துப் பாடப்பட்டதாகையாலே.

78. [ப்ரஹ்மண:] 'நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதி யென்கிற தர்முடைய திவ்யப்பிரபந்தத்திலே "புவியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீயென் செவியின் வழி புகுந்தென்னுள்ளாய்—அவ்வன்றி, யான் பெரியன் நீ பெரியையென்பதனை யாரறிவார்? ஊன்பருகு நேமியாயுள்ளு." என்கிற பாசுரத்தில்—ப்ரஹ்மமென்று பேர் பெற்ற எம்பெருமானையும் தம் முன்னே ஒரு மூலையில் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிற தாமே பரப்ரஹ்ம மென்று ஸ்தாபித்து வைத்தார். ஆகவே ஆழ்வார்க்கே ப்ரஹ்ம சப்தார்த்தம் முக்கியமாகிறது.

79. [ஸ்ரீநிவாஸே] *அகலகில் லேனிறையுமென்று அவர் மேல் மங்கை யுற மாற்புகைகையாலே எம்பெருமான் ஸ்ரீநிவாஸனாகிறான்; ஆழ்வார் எங்ஙனே ஸ்ரீமானாகிறாரென்னில்; "ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந்" என்று கஜேந்திராழ்வானே ஸ்ரீமானென்றது போலவும், "அந்தரிஷ்கத: ஸ்ரீமாந்" என்று விபீஷணாழ்வானே ஸ்ரீமானென்றது போலவும்,

றது போலவும், “லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்த” என்று இளைய பெருமானே ஸ்ரீமா னென்றது போலவும் * ஒழிவில் கால மெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்” என்றுபாரித்த ஆழ்வாரையும் ஸ்ரீமானென்னக் குறையில்லை.

80. [பக்திருபா சேமுஷி பவது] “நின்காதலையருளெனக்கு” என்ற திருமங்கை யாழ்வாரைப் போலவும், “பகவந்! பக்திமபி ப்ரயச்சமே” என்ற ஆளவந்தாரைப் போலவும் (பக்தி: பவது) என்னுமல் ‘பக்திருபா சேமுஷிபவது’ என்றருளிச் செய்தது “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிற ஆழ்வார் பாசுரத்தை அடியொற்றியே. (மதி நலமருளினன்) என்ற விடத்து மதியையும் நலத்தையும் அருளினன் என்று கொள் ளும் பொருளை விட, நலமான் மதியையருளினன்—பக்திருபாபந்நமான ஞானத்தை யருளினன்; முளைக்கும் போதே வயிரம் பற்றி முளைக்கும் பதார்த்தம் போலே உபக்ரமமே பக்திதசையாம்படியாக அருளினன் என்று இங்ஙனே பொருளை ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றினமை தோற்ற (பக்திருபா சேமுஷி பவது) என்றருளிச் செய்தபடி. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸுத்திஸேவிக்க.

81. ஆக, ஸ்ரீபாஷ்யோபக்ரமம் நம்மாழ்வாரை யநுஸந்தித்துக் கொண்டு யானுப் போலே ஸ்ரீபாஷ்யம் தலைக்கட்டினதும் நம்மாழ்வாரை யநுஸந்தித்துக் கொண்டேயாகிறது. எங்ஙனென யென்னில்; “ஸுதிராப்யாஸ: சாஸ்த்ர பரிஸ மாப்திம் த்யோதய தீதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்” எனபது திற்க. “வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப இதி” என்கிற ஸ்ரீஸுத்தியோடே ஸுதிரபா ஷ்ய ஸமாபனமாயிற்று. வாஸுதேவஸ் ஸர்வமித்யாதி தீதா ச்லோகத்திற்கு சங் கராசாரியர் பண்ணின பொருளைத் தள்ளி [அதாவது, இதம் ஸர்வம் வாஸுதேவ:—என்கிற பொருளைத் தவிர்த்து] ‘மம’ ஸர்வம் வாஸு தேவ:’ என்று ஸ்வாமி பாஷ்ய மிட்டருளினது *உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றி லையுமெல்லாங் கண்ணெனென்கிற ஆழ்வார் பாசுரத்தை யடியொற்றியே யென்பது தீமே விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக ஆழ்வாரை ஸ்மரித்தே ஸ்ரீபாஷ்யம் தலைக்கட்டிற்று.

82. மேலே காட்டிய ஸ்ரீஸுத்திக்கும் முன்னே “ந ச பரமபுருஷஸ் ஸத்ய ஸங்கல்ப: அதயர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி” என்ற ருளிச் செய்ததானது “ரஸோ வை ஸ: ரஸம் ஹ்யேவ: அயம் லப்த்வா நந்திபவதி” என்கிற உபநிஷத்தில் (அயம் லப்த்வா) என்றிருப்பதோடு பொருந்தாததென்று நினைக்கலாயிருக்கச் செய்தேயும், * ‘யானொட்டி யென்னுளிருத்துவமென்றிலன் தானொட்டிவந்து’ என்றும் “என்னில் முன்னம் பாரித்துத்தானென்னை முற்றப்பரு ளொன்” என்றுமுள்ள ஆழ்வார் பாசுரங்களை யடியொற்றியேயாதலால் அத்த ஸ்ரீஸுத்தியாலும் ஆழ்வாரை யநுஸத்தித்தாராயிற்று. ...

ஸ்ரீமதுபயவே, முதலியாண்டான்
ஸ்ரீசைலாசார்யஸ்வாமியின் ஷஷ்ட்யப்த
பூர்த்திமஹோத்ஸவ வித்வத்ஸத
ஸ்ஸில் விஜ்ஞாபித்த எம்பெரு
ருமானு ரெண்பத்திரண்டு
முற்றுப்பெற்றது.